

Sygn. akt IV U 1459/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania S. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 lipca 2013 roku nr (...)

w sprawie S. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu S. T. emeryturę od (...) roku;
2. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 1459/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 23 grudnia 2013 r.

Decyzją z dnia 16.07.2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153,

poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił S. T. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów, określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze, a jedynie 13 lat i 24 dni takiej pracy. Do stażu tego organ rentowy nie doliczył wnioskodawcy okresów zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K. od 15.06.1973 r. do 24.04.1975 r. na stanowisku pomocnika maszynisty żurawi wieżowych i od 26.09.1978 r. do 04.11.1978 r. na stanowisku operatora, ponieważ

prace te nie zostały wymienione w dziale V, poz. 3 wykazu A, stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Od decyzji tej odwołał się S. T., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że pracował w szczególnych warunkach od 15.06.1973 r. do 24.04.1975 r. na stanowisku pomocnika maszynisty żurawi wieżowych i od 26.09.1978 r. do 04.11.1978 r. na stanowisku operatora w Przedsiębiorstwie (...) w K., podkreślając, że zajmując stanowisko pomocnika wykonywał te same czynności co operator. W piśmie z dnia 16.10.2013 r. (k. 7) odwołujący zażądał ponadto doliczenia mu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zasadniczej służby wojskowej odbywanej w okresie od 25.04.1975 r. do 04.04.1977 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Podniósł też, że za sporne okresy odwołujący nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że S. T., w dniu (...) ukończył 60 lat życia. Na dzień 01.01.1999 r. odwołujący udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat i 24 dni z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. od 04.02.1972 r. do 15.06.1973 r. na stanowisku ślusarza remontowego maszyn i urządzeń hutniczych, w Przedsiębiorstwie (...) w K. od 19.04.1977 r. do 25.09.1978 r., od 06.12.1978 r. do 05.04.1984 r., od 21.05.1984 r. do 06.10.1985 r. i od 01.01.1989 r. do 30.03.1989 r. w charakterze maszynisty żurawi wieżowych, operatora żurawi wieżowych i operatora dźwigów wieżowych, w (...) Spółdzielni Pracy (...) w K. od 01.11.1990 r. do 15.04.1992 r. na stanowisku palacza CO oraz w Spółdzielni Pracy (...) w K. od 06.10.1994 r. do 15.04.1995 r., od 01.10.1995 r. do 15.04.1996 r., od 01.10.1996 r. do 15.04.1997 r., od 01.10.1997 r. do 30.04.1998 r. i od 01.10.1998 r. do 31.12.1998 r. na stanowisku palacza CO.

We wniosku z dnia 16.04.2013 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 16.07.2013 r. (...) Oddział w T. odmówił S. T. przyznania prawa do emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący nie przystąpił do OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący S. T. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w K. od 16.06.1973 r. do 24.04.1975 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomocnika maszynisty żurawi wieżowych. Stanowisko to odwołujący zajmował w szczególności okresie szkolenia w zakresie obsługi maszyn i innych urządzeń technicznych do robót ziemnych, budowlanych i drogowych, które zakończył z dniem 12.05.1974 r. W tym czasie pod nadzorem maszynisty uczył się obsługi żurawi wieżowych. Pomocnik i maszynista pracowali na tym samym żurawiu. Maszynista siedział zwykle w jednej kabinie z pomocnikiem, który przyglądał się jego pracy, po czym następowała wymiana i pomocnik samodzielnie pod okiem maszynisty pracował na żurawiu. Po okresie szkolenia odwołujący pracował na ciężkim sprzęcie budowlanym bez nadzoru maszynisty. Żuraw to ciężka maszyna budowlana, której wysokość dochodzi do 40 metrów.

dowód:

- zeznania świadka S. S. (1)- 00:10:18, 00:14:13-00:17:18,
- zeznania świadka S. S. (2)- 00:19:46-00:22:04,

- zeznania odwołującego S. T.- 00:30:32-00:34:16,

W ramach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K., od 26.09.1978 r. do 04.11.1978 r. odwołujący pracował na terenie Węgier w ramach wyjazdu na budowę eksportową stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy budowie cukrowni w charakterze operatora dźwigów wieżowych. Dźwigi, na których pracował odwołujący były ciężkimi maszynami budowlanymi.

dowód:

- pismo pracodawcy L. dz. R-11/155/7- akta ZUS cz. III,
- zeznania świadka S. S. (1)- 00:12:46,
- zeznania świadka S. S. (2)- 00:23:48,
- zeznania odwołującego S. T.- 00:34:16,

W okresie zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w K. na stanowisku palacza CO, który został uwzględniony przez organ rentowy w stażu pracy w szczególnych warunkach, od 23.01.1996 r. do 02.02.1996 r. i od 19.11.1998 r. do 30.11.1998 r., tj. przez 23 dni, odwołujący pobierał wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy (który to okres został przez ZUS wyłączony ze stażu pracy w takim charakterze).

dowód:

- pismo ZUS z dnia 07.11.2013 r.- k. 17,
- wykaz okresów zaliczonych do stażu pracy w szczególnych warunkach- k. 18,

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków S. S. (1) i S. S. (2) oraz słuchanego w charakterze strony S. T., którzy złożyli depozycje odnośnie rodzaju czynności wykonywanych przez odwołującego w spornych okresach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K.. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były wewnętrznie spójne, logiczne, jak też przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Z zeznań tych w sposób bezsprzeczny wynika, że od 16.06.1973 r. do 24.04.1975 r. i od 26.09.1978 r. do 04.11.1978 r. odwołujący pracował w charakterze maszynisty ciężkich maszyn budowlanych i była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze godzin.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy odwołującemu S. T. przysługuje tzw. wcześniejsza emerytura z zastosowaniem obniżonego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Powołana ustawa w dziale X rozdział 2 zawiera szczególną regulację przejściową, dotyczącą niektórych ubezpieczonych, zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 01.01.1999 r.

W art. 184 ustawy zostało przewidziane prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych, urodzonych po dniu 31.12.1948 r., którzy do końca 1998 r. spełnili ustawowo określone wymogi stażowe. Zróżnicowanie warunków przechodzenia na emeryturę ubezpieczonych, o których mowa w art. 184 ustawy w stosunku do innych ubezpieczonych dokonane zostało według kryterium urodzenia, ale także według kryterium posiadania na dzień 01.01.1999 r. wymaganego stażu zawodowego i ubezpieczeniowego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym, urodzonym po dniu 31.12.1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 01.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt. 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 ustawy, w świetle którego okres ten wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepisy dotychczasowe w rozumieniu art. 184 powołanej ustawy, to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Z § 1 tego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników, wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Natomiast § 2 ust. 1 stanowi, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl zaś § 4, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny, wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat oraz posiadał na dzień 01.01.1999 r. wymagany 25- letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE.

Kwestią sporną pozostawała natomiast kwalifikacja jego pracy od 15.06.1973 r. do 24.04.1975 r. i od 26.09.1978 r. do 04.11.1978 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K..

Odmawiając wnioskodawcy zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach tych okresów zatrudnienia organ rentowy podniósł, że prace pomocnika maszynisty żurawi wieżowych i operatora, wykonywane w tym czasie przez ubezpieczonego nie zostały wymienione w dziale V, poz. 3 wykazu A, stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, a ponadto za sporne okresy odwołujący nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie świadczy o tym, że ubezpieczony faktycznie pracy takiej nie realizował. W postępowaniu przed sądem nie stosuje się bowiem ograniczeń dowodowych, jakie istnieją w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym. Zatem okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być dowodzona wszelkimi środkami dowodowymi, przy czym sąd nie jest związany środkami

dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. Reasumując, w postępowaniu przed Sądem dopuszczalne jest dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sytuacji, gdy wnioskodawca nie jest w stanie wykazać tej okoliczności w oparciu o dokumenty (por. uchwały SN: z dnia 17.06.1987 r., III PZP 19/87, OSNC 88/10/132 i z dnia 27.05.1985 r. III UZP 5/85, LEX nr 14635).

Na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym zeznań świadków i odwołującego, Sąd stwierdził, że od 16.06.1973 r. do 24.04.1975 r. i od 26.09.1978 r. do 04.11.1978 r. odwołujący pracował w szczególnych warunkach jako maszynista ciężkich maszyn budowlanych.

Jak wynika z ustaleń Sądu, od 16.06.1973 r. do 24.04.1975 r. odwołujący pracował w Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku pomocnika maszynisty żurawi wieżowych. Stanowisko to zajmował w szczególności

w okresie szkolenia w zakresie obsługi maszyn i innych urządzeń technicznych do robót ziemnych, budowlanych i drogowych. W spornym okresie pod nadzorem maszynisty odwołujący uczył się obsługi żurawi wieżowych. Pomocnik i maszynista pracowali na tym samym żurawiu. Wbrew twierdzeniom organu rentowego, odwołujący zatem cały czas wykonywał pracę, którą można zakwalifikować jako pracę „maszynisty ciężkich maszyn budowlanych”, nawet jeśli w spornym okresie praca ta polegała na praktycznym zdobywaniu umiejętności pod nadzorem bardziej doświadczonego już operatora. W ocenie Sądu, okoliczność, że w tym czasie pracując, pobierał jednocześnie praktyczną naukę w zakresie stanowiska maszynisty ciężkich maszyn budowlanych, nie zmienia dokonanej kwalifikacji. Wszak trzeba mieć na uwadze, że ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy i oprócz obowiązków leżących w gestii maszynisty żurawi wieżowych, w spornym okresie odwołujący nie realizował żadnych innych czynności, a okres szkolenia polegał na praktycznym wykazywaniu się nabytymi umiejętnościami. Trzeba mieć również na uwadze, że po okresie szkolenia odwołujący już bez nadzoru maszynisty realizował obowiązki operatora ciężkich maszyn budowlanych. Z tych też powodów Sąd uznał, że w okresie od 16.06.1973 r. do 24.04.1975 r. (nie zaś jak wskazał ZUS od 15.06.1973 r., gdyż dzień 15.06.1973 r. - jak wynika z pisma organu rentowego z dnia 07.11.2013 r. - pokrywa się z ostatnim dniem okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w K. od 04.02.1972 r. do 15.06.1973 r. uwzględnionym przez ZUS w stażu pracy w szczególnych warunkach) wnioskodawca wykonywał pracę maszynisty ciężkich maszyn budowlanych stale i w pełnym wymiarze godzin. Dokonując takiej kwalifikacji pracy ubezpieczonego, Sąd miał na uwadze, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. (por. wyroki SN: z dnia 19.05.2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 08.06.2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426; z dnia 01.06.2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 14.09.2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; z dnia 19.09.2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; z dnia 06.12.2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22.01.2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75 i z dnia 24.03.2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

Praca maszynisty żurawi wieżowych - ciężkiej maszyny budowlanej wymieniona została w dziale V, zatytułowanym: „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”, pkt 3 (prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Na podstawie zeznań świadków i odwołującego Sąd stwierdził, że również od 26.09.1978 r. do 04.11.1978 r. odwołujący pracował w szczególnych warunkach. W tym czasie bowiem w ramach wyjazdu na budowę eksportową na Węgry stale i w pełnym wymiarze godzin pracował przy budowie cukrowni w charakterze operatora dźwigów wieżowych, tj. ciężkich maszyn budowlanych, która to praca wymieniona została w dziale V, pkt 3 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Sąd miał ponadto na uwadze, że w okresie zatrudnienia w Spółdzielni Pracy

(...) w K., który został uwzględniony przez organ rentowy w stażu pracy w szczególnych warunkach, od 23.01.1996 r. do 02.02.1996 r. i od 19.11.1998 r. do 30.11.1998 r., tj. przez 23 dni, odwołujący pobierał wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy. Również ten okres należało doliczyć mu zatem wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach- zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14.11.1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Przepis ust. 1a został dodany do

art. 32 powołanej ustawy ustawą z dnia 20.04.2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach (Dz. U. Nr 121 poz. 1264), która weszła w życie z dniem 01.07.2004 r. Przepis

art. 32 ust. 1a ustawy w istotny sposób zmienił definicję pracy w szczególnych warunkach

i w szczególnym charakterze poprzez szczegółowe określenie okresów faktycznego niewykonywania pracy, które nie są wliczane do okresu wykonywania pracy, rozumianego jako okres pozostawania w stosunku pracy- którego to rozróżnienia nie zawierały przepisy dotychczasowe. Przyjęte w powołanym przepisie różnicowanie okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach nawiązuje do daty wejścia w życie ustawy z dnia 17.10.1991 r.

o rewaloryzacji emerytury i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 107, poz. 450 ze zm.), w której poprzednia definicja okresu pracy w szczególnych warunkach pozostała niezmienną. Okres tej pracy obejmował zarówno okresy składkowe, jak i okresy nieskładkowe, jeżeli mieściły się one w okresie wykonywania pracy zgodnie z umową o pracę. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy

w uchwale z dnia 27.11.2003 r., III UZP 10/03 (OSNP 2004/5/87), stwierdzając, że do okresu pracy w szczególnych warunkach wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania stosunku pracy przypadające po dniu wejścia w życie ustawy o rewaloryzacji emerytur i rent. W konsekwencji utrwalili się w judykaturze poglądy, że w art. 32 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustawodawca wprowadził istotną zmianę w stanie prawnym, w którym niemożliwe było w drodze wykładni ustalenie zasady pomijania w okresie ubezpieczenia okresów niezdolności do pracy z powodu choroby, oraz że art. 32 ust. 1 ustawy nie ma zastosowania do oceny nabycia prawa do emerytury przed dniem 01.07.2004 r. (por. wyroki SN: z dnia 05.05.2005 r., II UK 219/04, OSNP 2005/22/361 i II UK 215/04, OSNP 2005/22/360 oraz z dnia 07.02.2006 r., I UK 154/05, niepubl.).

Wszystko to sprowadza się do twierdzenia, że osiągnięcie do dnia 01.01.1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy

z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 01.07.2004 r. (por. wyrok SN z dnia 23.04.2010 r.,

II UK 313/09, OSNP 2011/19-20/260). W identyczny sposób wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 16.05.2013 r., III AUa 1239/12 (LEX nr 1316202). Powołując się na wskazane wyżej orzeczenie Sądu Najwyższego oraz wyroki tego Sądu

z dnia 07.02.2006 r., I UK 154/05 (niepubl.) i z dnia 13.07.2011 r., I UK 12/11 (niepubl.), wskazał w uzasadnieniu, że co prawda, przepis art. 32 ust. 1a ustawy obowiązuje od dnia 01.07.2004 r. i odnosi skutek również względem stanów prawnych i faktycznych istniejących przed dniem jego wejścia w życie. Jednakże wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 01.07.2004 r.

W konsekwencji, doliczając odwołującemu do wykazanego przed organ rentowym stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat i 24 dni okresów od 16.06.1973 r. do 24.04.1975 r., od 26.09.1978 r. do 04.11.1978 r. oraz od 23.01.1996 r. do 02.02.1996 r.

i od 19.11.1998 r. do 30.11.1998 r., stwierdzić należało, że S. T. legitymuje się

15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co uprawnia go do tzw. wcześniejszej emerytury.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego, w tym art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 2 wyroku). W tej mierze miał na uwadze przepis art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Dopiero bowiem postępowanie sądowe, a w szczególności przeprowadzone w tym postępowaniu dowody z zeznań świadków i odwołującego pozwoliły na ustalenie istotnych, a nie znanych wcześniej organowi rentowemu okoliczności i przesądziły ostatecznie o zasadności wniosku o emeryturę.